

PD REČICA OB SAVINJI

VABI NA POHOD

KANJON GLINŠČICE (Italija)

Kdaj: Sobota: 16. 04. 2011

Odhod: 6.00 uri (Rečica Ob Savinji – rondo)

Hrana in pijača iz nahrbtnika

Prevoz: avtobus

Cena prevoza je 15€ za otroke 5€

Prijave do četrтка 13. 04. 2011

Miran Vratnar 041/927-898 Primož Planovšek 031/335154

DOLINA REKE GLINŠČICE

Za dolino reke Glinščice velja rek »Manj je več«. Čeprav je kanjon Glinščice dolg le dva kilometra in pol, je prava zakladnica zanimivosti in naravnih lepot, ki obiskovalcem vedno znova vzame dih. Čeprav leži tik ob Jadranskem morju, se ob pogledu na kamnite, prepadne stene zdi, da je morje še zelo daleč, v povsem drugem okolju.

Posebnost reke Glinščice je tudi ta, da izvira v Sloveniji in se v morje izliva v Italiji. Njen izvir je nedaleč od vasi Klanec pri Kozini (ob avtocesti Ljubljana – Koper). Kmalu po izviru rečica prestopi državno mejo, se vije po kanjonu in se izliva v Jadransko morje v bližini Trsta. Tudi pohodniki, ki se podajo po dolini, lahko na svoji poti nemalokrat prestopijo iz Slovenije v Italijo in nazaj.

Po dolini vodi cela vrsta poti. Za prvi, spoznavni obisk predlagamo pot, ki se začne v vasi Draga (Draga St. Elia) in vodi do vseh najpomembnejših točk. Na poti iz Ljubljane se podamo po primorski avtocesti, z nje izstopimo na odcepu Divača in sledimo tablam za Lipico in Trst. Na mejnem prehodu Lipica prestopimo državno mejo, cesta nato vodi do vasi

Bazovica (Basovizza), kjer zavijemo levo, proti Kozini in mejnemu prehod Pesek, vendar še pred tem mejnim prehodom zavijemo na desno, proti vasi Draga.

Tu je konec vožnje in začetek poti po območju, ki je od leta 1992 zavarovano kot naravni rezervat. V skladu s tem so poti označene, zato se za orientacijo ni treba bati. V dolino Glinščice vodi makadamska cesta, ki je bila do leta 1959 proga ozkotirne železnice Trst – Hrpelje. Danes vlakov ni več, zato pa so toliko pogostejši kolesarji in pohodniki.

Kmalu po prvih metrih se odpre pogled na prepadne stene kanjona, kjer pade pogled tudi 300 metrov v globino. Za tak razgled je poskrbela narava s tektonskimi premiki, ki so v kraško planoto vklali razpoko, to pa je v milijonih let še poglobila reka s svojim tokom. Človeška noga je dolino Glinščice (v italijanščini Val Rosandra) stopila mnogo kasneje, previdoma pred sedem tisoč leti. Prvotni prebivalci so tu našli pitno vodo in primeren kraj za gradnjo utrdbe, ki se je obdržala do prihoda Rimljanov.

Z njimi je postala dolina najhitrejša prometna in trgovska povezana med obalo in notranjostjo. Na to še danes spominjajo ostanki akvadukta in vojaških utrdb višje na bregovih soteske. Tudi v srednjem veku je trgovska pot skozi dolino ohranila svoj pomen, danes sodi v občino Dolina (San Dorligo della Valle) in je zavarovana zaradi svoje naravne in zgodovinske dediščine.

Vsako leto jo obiše več tisoč obisovalcev. Tu si ob pogledu na spektakularno naravo odpočijeta oko in duša. V stenah se preizkušajo plezalci; domačini, ki poznajo skrite tolmune, se poleti osvežijo v vodi, ker je dolina lahko dostopna, najde vsak nekaj zase.

Naša pot vodi tudi skozi predele, kjer je bilo treba prvotno železniško progo vklesati v skalo, nato pa ob smerokazu zavije levo, na bolj strmo pot, ki zahteva pohodniško obutev. Kmalu se spusti v vasico Botač (Botazzo). Tam je priložnost za počitek in okrepčilo v gostilni, ki je odprta od srede do nedelje (info na tel. št. 0039-40-227-083, tudi v slovenskem jeziku) in za prestop na slovensko stran meje.

Kako blizu državne meje teče tu Glinščica, obvešča tabla Steze prijateljstva, ki je nastala v času, ko so prebivalci okoliških krajev skušali premostiti tedaj še trdno in tesno zaprto mejo med Jugoslavijo in Italijo.

V nadaljevanju vodi pot vzdolž toka reke, proti Boljuncu. Kmalu se odpre pogled na 40 metrov visok slap, ki v najostrejšem mrazu zmrzne. Zanimiv je pogled na [romarsko cerkev Sv. Marije na Pečah](#) (iz 16. stoletja), nato vodi pot do Boljunca (Bagnoli della Rosandra), kjer je divjine konec in se začne »civilizacija«, z njo pa tudi informacijski center naravnega rezervata.

Za pohodnike je tu čas, da se obrnejo nazaj, proti Botaču in Dragi. Ob poti je ponovno priložnost za opazovanje ostankov mlinov in zelo raznolikega rastlinstva, ki je v dolini asimetrično.

Na enem bregu prevladujejo melišča termofilnimi rastlinskimi vrstami, na drugem pa gozdovi in od burje prepihane navpične stene, kjer so življenjski pogoji podobni kot v gorah. Nekateri nižinski predeli so prekriti z gmajnami in travišči, medtem ko v bližini reke prevladujejo rastline, značilne za vlažna področja.

Tudi favna je raznolika. Čeprav je to okolje kraško, so se ob reki naselili redki plazilci in dvoživke. Tu so raziskovalci zabeležili 130 vrst ptic, tu živijo srnjak, gams, jelen, zajec, veverica, polh, lisica, rovka, ris, hermelin in druge živali. Številne jame in votline so dom netopirjev, predvsem podkovnjakov, ki so tudi simbol Naravnega rezervata doline Glinščice.

Vljudno vabljeni!